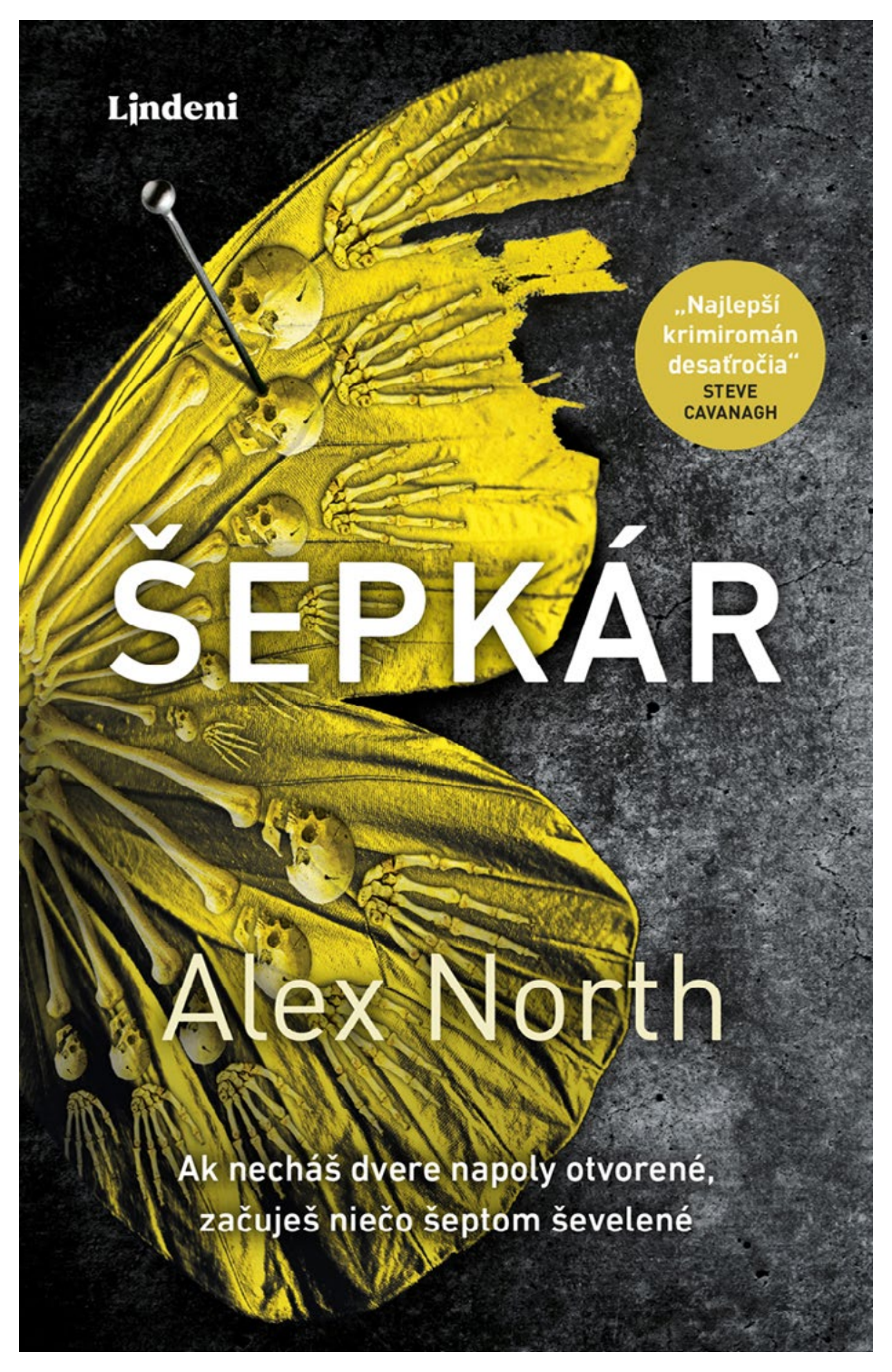

Ljndeni

„Najlepší
krimiromán
desaťročia“

STEVE
CAVANAGH

ŠEPKÁR

Alex North

Ak necháš dvere napoly otvorené,
začuješ niečo šeptom ševelené

Šepkár

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Alex North
Šepkár – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ŠEPKÁR

Alex North

ŠEPKÁR

Ljndeni

Venujem Lynn a Zackovi

Jake.

Chcem ti toho toľko povedať, ale akosi sme sa nikdy nevedeli poriadne porozprávať.

Preto ti namiesto toho radšej píšem.

Spomínam si, ako sme ťa s Rebeccou priviezli z nemocnice domov. Ulice sa halili do tmy a snežilo. Nikdy v živote som nešoféroval tak opatrne. Mal si práve dva dni a na zadnom sedadle si ležal v prenosnom vajíčku, vedľa teba driemala mama a ja som sa úchytkom pozeral do spätného zrkadla, aby som zistil, či si v bezpečí.

A vieš prečo? *Oblieval ma absolútny a odporný des*. Vyrastal som ako jedináčik, načisto nezvyknutý na bábätká, a odrazu som sa stal zodpovedným za vlastné. Bol si až nemožne maličký a zraniteľný a ja až nemožne nepripravený. Videlo sa mi priam smiešne, že ti z nemocnice dovolili so mnou odísť. Od samého začiatku sme si nesadli, ty a ja. Rebecca ťa držala prirodzene a ľahko, akoby sa narodila tebe a nie opačne, pričom ja som sa vždy z krehkého batôžka v náručí cítil nemotorne vystrašený, neschopný určiť, čo chceš, keď si sa rozplakal. Vôbec som ti nerozumel.

A to sa nikdy nezmenilo.

Keď si trochu podrástol, Rebecca mi vysvetlila, že je to preto, lebo sme si veľmi podobní, ale neviem, či mala pravdu. Vždy som pre teba chcel len to najlepšie, no napriek tomu sa nevieme rozumne pohovárať, z čoho vyplýva, že ti namiesto toho musím všetko napísať. Pravdu o tom, čo sa stalo vo Featherbanku.

O Pánovi noci. O chlapcovi v podlahe. O motýľoch. O dievčatku v čudných šatách.

A, samozrejme, o Šepkárovi.

Nebude to ľahké a musím začať ospravedlnením. V priebehu rokov som ti veľa ráz vravel, že sa niet čoho báť, že nič také ako netvory neexistuje.

Prepáč, že som klamal.

PRVÁ ČASŤ

Júl

Prvá kapitola

Pre každého rodiča je najhoršou nočnou morou únos dieťaťa, ale štatisticky ide o veľmi nezvyčajnú udalosť. Deti za zatvorenými dverami väčšmi zneužívajú a ubližujú im rodinní príslušníci, a hoci sa niekomu môže zdať, že najväčšie hrozby prichádzajú z vonkajšieho sveta, pravdou zostáva, že cudzí ľudia bývajú väčšinou slušní, pričom domov je často najnebezpečnejším miestom zo všetkých.

Za šesťročným Neilom Spencerom sa po pustatine zakrádal chlap a ten tomu až pridobre rozumel.

Za líniou kríkov sa potichu pohyboval súbežne s chlapcom, ani na okamih ho nespustil z dohľadu. Neil kráčal pomaly, nevedomou si nebezpečenstvo, do akého sa dostal. Sem-tam kopol do prašnej zeme, okolo tenisiek rozvíril kriedovobiely oblak. Chlap postupoval oveľa opatrnejšie, neprestajne počul šuchot nôh, ale on pri chôdzi nevydával ani najmenší zvuk.

Večerný vzduch sa príjemne zohrial. Slnko tvrdo a bez zábran väčšinu dňa spaľovalo zem, ale blížila sa už šiesta hodina a obloha sa trochu zatiahla. Teplota klesla a vzduch nadobudol zlatistý odtieň. V taký večer človek najradšej sedí na dvore, usrkáva si chladeného bieleho vína a očarene sa díva na západ slnka, pričom ani nepomyslí na to, že by si mal zabehnúť po kabát, kým sa celkom nezotmí a už bude neskoro, aby sa tým trápil.

Dokonca aj pustatina sa javila ako krásna, vykúpaná v jantárovom svetle. Na jednom okraji dediny Featherbank tvorila pás posiaty krovím, kým na druhom hraničila s nepoužívaným kameňolomom. Zvlnená, vyprahnutá a mŕtva krajina, hoci na niektorých miestach krovie rástlo vo veľkých húštinách, čím jej

dodávalo bludiskový charakter. Z času na čas sa tu hrávali dedinské deti, hoci to nebolo zvlášť bezpečné. V priebehu rokov mnohé z nich priťahoval kameňolom, lákalo ich zliezť doň, hoci jeho strmé svahy sa drobili. Miestny úrad postavil ploty a vyvesil varovné značky, ale obyvatelia sa zhodli na tom, že mal urobiť viac. Deti plot veľmi ľahko preliezli.

Navyše, výstražné značky si vôbec nevšímali.

Chlap o Neilovi Spencerovi vedel veľa. Akoby pracoval na nejakom projekte, starostlivo preskúmal celú jeho rodinu. Chlapec v škole nedosahoval dobré výsledky ani prospechovo, ani spoločensky a za spolužiakmi poriadne zaostával v čítaní, písaní a matematike. Väčšinou nosil obnosené šaty. Na svoj vek sa správal dospelšie a už teraz prejavoval hnev a odpor k svetu. O niekoľko rokov ho ľudia začnú vnímať ako násilníka a narušovateľa poriadku, ale momentálne bol ešte veľmi malý, preto mu jeho grobianske správanie tolerovali. „On to tak nemyslí,“ vravievali. „Nie je to jeho vina.“ Neil ešte nedosiahol bod, keď sa stane výlučne zodpovedným za svoje činy a ľudia sa od neho odvrátia.

Chlap ho sledoval. Poľahky všetko videl.

Dnešný deň Neil strávil v otcovom dome. Rodičia sa rozviedli, čo chlap považoval za výhodné. Obaja holdovali alkoholu a podľa toho vyzeral aj ich život. Obom sa dýchalo ľahšie, keď syn trávil čas v dome toho druhého, a obaja sa ho usilovali zbaviť, keď ho mali na starosti. V zásade ho nechávali, aby sa sám hral a staral sa sám o seba, čím sa očividne do istej miery vysvetľovala tvrdosť, ktorá sa v ňom nepochybne rozvíjala. Chlap dobre vedel, že rodičia sa ním zaoberali len okrajovo a podružne. Celkom isto ho nemali radi.

Nie prvý raz sa v ten večer Neilov otec opil tak, že ho nemohol odviezť do matkinho domu, a očividne bol aj priveľmi lenivý, aby s ním šiel pešo. Chlapec má už skoro sedem rokov, uvažoval pravdepodobne, a celý deň sa sám pekne zabával. Preto Neil kráčal domov sám.

Ešte netušil, že pôjde do úplne iného domu. Chlap mu pripravil izbu a v tej chvíli si ju predstavil, snažil sa potlačiť vzrušenie, čo sa ho zmocňovalo.

V polovici cesty pustatinou sa Neil zastavil.

Neďaleko od neho spomalil aj chlap a nakúkal cez ostružiny, aby zistil, čo zaujalo chlapcovu pozornosť.

Do jedného z kríkov ktosi odhodil starý televízor, sivá obrazovka sa vydúvala, ale nerozbila sa. Chlap sledoval, ako doň chlapec skúmavo ťukol nohou, ale bol priťažký, aby sa pohol. Televízor sa mu zrejme videl ako niečo z iného veku, s mriežkami a gombíkmi pozdĺž obrazovky a so zadnou časťou veľkou ako bubon. Na druhej strane chodníka ležalo zopár skál. Chlap sa fascinovane díval, ako Neil prešiel k nim, vybral si jednu a potom ju celou silou hodil do skla.

Prásk.

Hlasný hrkot na inak tichom mieste. Sklo sa nerozbilo, ale skla ním prešla, zanechala po sebe diery ako po výstrele zo zbrane. Neil zdvihol ďalší kameň a znovu hodil, tentoraz netrafil, vzápätí to skúsil ešte raz. Na obrazovke sa objavila ďalšia diera.

Hra sa mu očividne páčila.

A chlap chápal prečo. Táto príležitostná deštrukčná činnosť zodpovedala chlapcovej zvýšenej agresivite v škole. Pokúšal sa ňou zapôsobiť na svet, keďže ten sa k nemu staval doslova nevšímavo. Vychádzala z túžby, aby ho niekto videl. Všimol si ho. Mal ho rád.

Hlboko v sebe po tom túžilo každé dieťa.

Pri tejto myšlienke chlapa zabolelo srdce a v tej chvíli sa mu rozbúchalo rýchlejšie. Potichu vystúpil z krovia za chlapcom a šepol jeho meno.

Druhá kapitola

Neil! Neil! Neil!

Po pustatine opatrne kráčať detektív inšpektor Pete Willis, načúval, ako jeho podriadení okolo neho v dohovorených intervaloch vyvolávajú meno nezvestného chlapca. Počas nich nad krajinou vždy zavládlo absolútne ticho. Pete sa pozrel dohora, predstavil si slová, ako sa vznášajú do čierňavy a miznú v nočnej oblohe tak definitívne, ako zo zeme pod ňou zmizol Neil Spencer.

Lúčom z baterky kužeľovito behal po prašnej pôde, dával si pozor, kam stúpa, a zároveň hľadal stopy po chlapcovi. Modré tepláky alebo spodné nohavice, tričko, čierne tenisky, vojenský ruksak, fľaša na vodu. Poplach vyhlásili, práve keď si sadal k večeri. Pripravil si ju sám, a keď si teraz predstavil nedotknutý tanier na stole a chladnúce jedlo, v žalúdku mu zaškvrkalo.

Zmizol však malý chlapec a treba ho nájsť.

V tme ďalších policajtov nevidel, ale zato videl ich baterky, ako nimi v rade prehľadávajú okolie. Pete pozrel na hodinky: 20.53. Deň sa už takmer končil, a hoci popoludní bolo horúco, za posledných niekoľko hodín teplota klesla a od chladného vzduchu ho striaslo. Keď v náhlivosti odchádzal, zabudol si vziať kabát, a košeľa, čo mal na sebe, mu veľa tepla neposkytovala. Ani staré kosti – veď mal už päťdesiatšesť rokov –, ale noc sa veľmi nehodila na dlhé prechádzky ani pre mladých. Najmä ak zabúdili a zostali sami. Pravdepodobne zranení.

Neil! Neil! Neil!

Pridal svoj hlas: „Neill!“

Nič.

Po zmiznutí osoby je prvých štyridsaťosem hodín najkritickejších. Chlapca ako nezvestného ohlásili o 19.39, približne hodinu a pol po odchode z otcovho domu. Domov mal prísť o 18.20, ale rodičia sa na presnom čase jeho návratu nevedeli zhodnúť, takže na zmiznutie chlapca sa prišlo až po tom, čo Neilova matka konečne zatelefonovala bývalému manželovi. Kým o 19.51 na scénu prišla polícia, tieň sa predlžovali a zo štyridsiatich ôsmich už dve hodiny uplynuli. V tejto chvíli už takmer tri.

Pete vedel, že vo veľkej väčšine prípadov sa nezvestné dieťa nájde rýchlo a zdravé a vráti sa rodine. Prípady sa delili na päť rozličných kategórií: vyhodené dieťa, utečené dieťa, nehoda alebo nešťastie, rodinný únos, únos mimo rodiny. Zákon pravdepodobnosti Petovi nahováral, že v prípade Neila Spencera pôjde o nejakú nehodu a chlapca čoskoro nájdu. Ale predsa, čím ďalej šiel, tým viac mu jeho vnútorný inštinkt našepkával, že za tým bude čosi iné. Srdce mu zvieral nepríjemný pocit. Zakaždým, keď sa stratilo dieťa, cítil sa takto. Neznamenal to nič. Išlo len o zlé spomienky spred dvadsiatich rokov, čo sa vracali a prinášali so sebou negatívne pocity.

Lúč z jeho baterky preskočil po niečom sivom.

Pete okamžite zastal a vrátil ho na pôvodné miesto. Pod jedným kríkom ležal starý televízor. Na niekoľkých miestach mal prerazenú obrazovku, akoby si na nej niekto cvičil presnosť v hádzaní. Chvíľu na ňu hľadel.

„Máte niečo?“

Z jednej strany sa ozval anonymný hlas.

„Nie,“ zakričal naspäť.

Na vzdialenú stranu pustatiny sa dostal v rovnakom čase ako ostatní policajti. Pri hľadaní nenašli nič. Po relatívnej tme bola ostrá jasnosť pouličného osvetlenia Petovi nepríjemná. Vzduch sa chvel tichým bzukotom života, neprítomným v pustatine.

Po chvíli, keďže nič lepšie na práci nemal, sa otočil a vrátil sa, odkiaľ prišiel.

Nevedel presne, kam ide, ale ocitol sa na ceste k starému ka-meňolomu, čo sa ťahal na jednom okraji. V tme si zvolil ne-bezpečné miesto, preto zamieril k zhluku baterkových svetiel, lebo práve v tomto priestore sa rozbiehalo hľadanie. Kým jed-ni policajti postupovali po okraji, baterkami svietili do strmé-ho svahu a vyvolávali Neilovo meno, títo sa pozerali do mapy a pripravovali sa na prudký zostup. Niekoľkí zdvihli hlavy, keď k nim pristúpil.

„Pán detektív?“ Jeden z nich ho spoznal. „Nevedel som, že dnes večer máte službu.“

„Nemám.“ Pete zdvihol drôt plota dohora, zohol sa, aby sa k nim pripojil, a dával si ešte väčší pozor, kam stúpa. „Som od-tiaľto.“

„Aha,“ povedal policajt neveriacky.

Málokedy sa stávalo, že by sa detektív inšpektor zúčastňoval takejto očividne nudnej práce. Z oddelenia riadila rýchlo sa roz-víjajúce vyšetrovanie detektívka inšpektorka Amanda Becková a pátrací tím pozostával hlavne z radových policajtov. Pete si všimol, že má odrobených viac rokov ako hociktorý z nich, ale dnes večer bol len jeden z davu. Dieťa zmizlo, čo znamenalo, že ho musia nájsť. Policajt bol možno primladý, aby si pamätal, čo sa pred dvoma desiatkami rokov stalo s Frankom Carterom, preto, samozrejme, nechápal, prečo nie je prekvapujúce, že sa Pete Willis do takejto práce zapája.

„Dávajte pozor, pán detektív. Pôda je tu trochu vratká.“

„Dám.“

Očividne primladý, keďže ho podcenil ako starého chlapa. Zrejme ho nikdy nevidel v policajnej telocvični. Navštevoval ju každé ráno, prv než sa vybral do práce. Napriek vekovému rozdielu by sa Pete stavil, že by na každom posilňovacom stroji zdvihol viac kilogramov než mladík. Ale aj tak si dával pozor. Sledovať všetko vrátane seba bolo prirodzenou súčasťou jeho povahy.

„Fajn, pán detektív, chystáme sa zísť dolu. Len sa koordinujeme.“

„Ja tu nevlím.“ Pete namieril baterku dolu chodníkom, skúmal drsný terén. Lúč svetla prenikol len na krátku vzdialenosť. Spodok kameňolomu predstavoval jednu obrovskú dieru. „Obracajte sa na detektívku inšpektorku Beckovú, nie na mňa.“

„Vykonám.“

Pete sa naďalej díval nadol, premýšľal o Neilovi Spencerovi. Už identifikovali najpravdepodobnejšie cesty, akými mohol chlapec ísť. Prehľadali ulice. Spojili sa s väčšinou jeho priateľov, všetko márne. A na pustatine nenašli nič. Ak zmiznutie chlapca spôsobila nehoda alebo nešťastie, potom kameňolom predstavoval jediné miesto, kde ho mohli nájsť.

Čierny svet tam dolu však vyzeral úplne prázdny.

Nemohol si tým byť istý, určite nie rozumovo, ale inštinkt mu navrával, že tam Neila Spencera nenájdu.

Možno ho nenájdu vôbec.

Tretia kapitola

„Spomínaš si, čo som ti povedala?“ spýtalo sa dievčatko.

Jake si pamätal, ale práve teraz robil všetko pre to, aby si ho nevšímal. Ostatné deti z Klubu 567 behali vonku, hrali sa na slnku. Počul, ako vykrikujú, i šuchot futbalovej lopty na asfalte a sem-tam aj jej náraz do múru. On však sedel v miestnosti a pracoval na svojej kresbe. Radšej zostal sám, aby ju dokončil.

Nešlo o to, že by sa s dievčatom nechcel hrať. Samozrejme, že chcel. Väčšinou sa s ním chcelo hrať jedine ono a obyčajne býval veľmi šťastný, že ho vidí. Ale dnes popoludní sa veľmi hravo nesprávalo. Vlastne sa tvárilo priveľmi vážne a to sa mu vôbec nepáčilo.

„Spomínaš si?“

„Asi.“

„Tak to povedz.“

Vzdychol si, odložil ceruzku a pozrel naň. Ako vždy malo na sebe modro-biele kockované šaty a na pravom kolene mu videl odreninu, tá akoby sa nikdy nechcela zahojiť. Kým ostatné dievčatá mali vlasy pekne upravené, na úrovni pliec zastrihnuté alebo zviazané do konského chvosta, toto dievčatko ich malo neporiadne nahrnuté na jednu stranu a vyzerali, akoby si ich už dlho nečesalo.

Z výrazu na tvári sa mu dalo vyčítať, že sa nepodvolí, takže zopakoval, čo mu povedalo.

„Ak necháš dvere napoly otvorené...“

Asi ho malo prekvapiť, že si všetko zapamätal, naozaj, lebo sa vôbec neusiloval, aby mu slová v hlave zostali. Ale z nejakého dôvodu v nej zotrvali. Zrejme to súviselo s rytmom. Niekedy

v televízii počúva pieseň a potom si ju v hlave ustavične opakuje. Ocko takú nazýva lepkavá pesnička, čo Jaka viedlo k tomu, že si predstavil, ako sa mu zvuky zarývajú do hlavy a v nej sa mu lepia na mozog.

Keď zarecitoval, dievčatko spokojne prikývlo. Jake si znovu vzal ceruzku.

„Ale čo to vlastne znamená?“ spýtal sa.

„Je to varovanie.“ Pokrčilo noštek. „No, istý druh. Deti to rapotali, keď som bola malá.“

„Áno, ale čo to znamená?“

„Je to len dobrá rada,“ odvetilo. „Veď napokon na svete je veľa zlých ľudí. Veľa zlých vecí. Preto je dobré pamätať si to.“

Jake sa zamračil a znovu sa pustil do kreslenia. Zlí ľudia. V Klube 567 mali o čosi staršieho chalana, volal sa Carl. O ňom si Jake myslel, že je zlý. Minulý týždeň, keď z lega staval pevnosť, Carl ho zatlačil do kúta, postavil sa tesne k nemu a vypínal sa nad ním ako veľký tieň.

„Prečo po teba vždy chodíva otec?“ spýtal sa Carl, hoci odpoveď vedel. „Preto, lebo tvoja mama je mŕtva?“

Jake mlčal.

„Ako vyzerala, keď ste ju našli?“

Opäť ani nemukol. Okrem nočných môŕ nikdy nemyslel na to, aké to bolo, keď v ten deň našli mamu. Dych sa mu čudne zmenil, nefungoval správne. Jednej veci však nevedel uniknúť, a to poznaniu, že už tu viac nie je.

Pripomenulo mu to dávne časy, keď nakúkal cez kuchynské dvere a videl ju, ako krája veľkú červenú papriku a vytrháva z nej stred.

„Ahoj, úžasný chlapec.“

Tak ho oslovila, keď ho zbadala. Tak ho vždy volávala. Vnútorňý pocit, keď si spomenul, že je mŕtva, mal asi taký zvuk, aký by pri puknutí vydala paprika, akoby sa čosi vytrhlo a zostala diera.

„Naozaj ťa rád vidím, keď plačeš ako bábätko,“ vyhlásil Carl a odišiel, akoby Jake ani neexistoval.

Nepovažoval za pekné predstavovať si svet plný takých ľudí a nechcel tomu ani uveriť. V tej chvíli na papier kreslil kruhy. Silové polia okolo malých paličkových postáv, čo sa bili.

„Si v poriadku, Jake?“

Zdvihol hlavu. Prišla jedna z dospelých, Sharon, pracovala v Klube 567. Na druhom konci miestnosti niečo umývala, ale teraz podišla k nemu a naklonila sa dopredu s rukami medzi kolenami.

„Áno,“ odvetil.

„Nakreslil si pekný obrázok.“

„Ešte nie je hotový.“

„A čo to bude?“

Zamyslel sa, ako vysvetlí zobrazenú bitku, všetky bojujúce strany s čiarami medzi nimi a čarbanicami nad tými, čo prehrali, nevedel si s tým poradiť.

„Len bitka.“

„A nechceš sa ísť von trochu pohrať s ostatnými deťmi? Je krásny deň.“

„Nie, ďakujem.“

„Máme ešte trochu opaľovacieho krému.“ Obzrela sa okolo seba. „A niekde tu musí byť aj čiapka.“

„Musím dokončiť kresbu.“

Sharon znovu odstúpila, potichu si vzdychla, ale s milým výrazom na tvári. Robila si oňho starosti, a keďže nemusela, považoval to od nej za čosi pekné. Jake vždy vycítil, kedy si ľudia oňho robia starosti. Ocko veľmi často, až na chvíle, keď stratil trpezlivosť. Niekedy kričal a vravel veci ako „Je to preto, lebo chcem, aby si sa so mnou rozprával, chcem vedieť, čo si myslíš a čo cítiš“, a bývalo to desivé, keď sa to stalo, lebo Jake mal pocit, akoby ocka sklamal a robil ho smutným. No nevedel, ako sa má zmeniť.

Kruhy a kruhy, ďalšie silové polia, čiary sa prekrývali. Alebo že by to bola veľká brána? Aby postavička mohla z bitky utiecť a odísť tam, kde je lepšie. Jake otočil ceruzku a starostlivo ju vygumoval.

Tak.

Si v bezpečí, nech si ktokoľvek.

Raz, keď ocko stratil nervy, Jake na posteli našiel lístok. Bol na ňom veľmi pekný obrázok, to musel pripustiť, zobrazoval ich dvoch, ako sa usmievajú, a pod ním ocko napísal:

Prepáč. Chcem, aby si si zapamätal, že hoci sa hádame, stále sa máme veľmi radi.

Jake si lístok založil do škatuľky so vzácnymi vecami medzi ďalšie dôležité predmety, ktoré si v nej schovával.

Očami ju pohľadal. Stála na stole pred ním, hneď vedľa kresby.

„Čoskoro sa presťahuješ do nového domu,“ ozvalo sa znovu dievčatko.

„Myslíš?“

„Tvoj ocko išiel dnes do banky.“

„Viem. Ale vraví, že nevie, či k tomu dôjde. Nemusia mu poskytnúť, čo potrebuje.“

„Hypotéku,“ vysvetlilo dievčatko trpezlivo. „Neboj sa, dajú mu ju.“

„Ako to vieš?“

„Veď je známy spisovateľ. Vie vymýšľať pekné príbehy.“ Pozrelo sa na obrázok, čo kreslil, a potmehúdsky sa usmialo. „Tak ako ty.“

Jake nevedel, prečo sa usmieva. Úsmev sa mu videl čudný, akoby bolo spokojné, no zároveň aj z niečoho smutné. V dome sa mu už nepáčilo a vedel, že ani ocko s ním nie je spokojný, ale sťahovať sa mu pripadalo ako niečo, do čoho by sa nemali púšťať, hoci on bol ten, kto na ockovom iPade nový dom zbadal, keď ho spolu hľadali.

„Budem ťa ešte vídať, keď sa presťahujeme?“ spýtal sa.

„Samozrejme. Vieš dobre, že budeš.“ Ale potom sa dievčatko naklonilo dopredu a prehovorilo naliehavejšie: „Nech sa stane čokoľvek, pamätaj si, čo som ti povedala. Je to dôležité, Jake, musíš mi to sľúbiť.“

„Sľubujem. Ale čo to vlastne znamená?“

Na okamih si myslel, že sa mu to chystá podrobnejšie vysvetliť, ale vtom sa na druhej strane miestnosti ozval bzúčiak.

„Neskoro,“ zašepkalo. „Prišiel tvoj ocko.“

Štvrtá kapitola

Keď som prišiel do Klubu 567, mal som dojem, že väčšina detí sa hrá vonku. Parkoval som a počul veselý smiech. Všetky deti vyzerali veľmi šťastné – veľmi normálne – a na okamih som pohľadom medzi nimi pátral, hľadal som syna a dúfal, že ho medzi nimi zazriem.

Ale, samozrejme, môj syn sa vonku nehral.

Namiesto toho som ho našiel v triede, sedel ku mne chrbtom, zohnutý nad kresbou. Pri pohľade naňho mi zovrelo srdce. Jake bol na svoj vek malý a jeho terajšia poloha ho ešte zmenšovala, ešte väčšmi zraňovala. Akoby sa usiloval zmiznúť do obrázka pred sebou.

Nik mu to však nemohol zazlievať. Vedel som, že to tu nenávidí, hoci nikdy nenamietal proti chodeniu do klubu a ani sa neťažoval. Ale vyzeralo to, akoby som nemal na výber. Od manželkinej smrti sa vyskytlo toľko nepredvídateľných udalostí: prvý raz som ho musel zaviesť k holičovi, aby ho ostrihal, objednať mu školské oblečenie, nemotorne zabaliť vianočné darčeky, lebo cez slzy som dobre nevidel. Nekonečný zoznam. Ale ktovie prečo, najťažšie boli školské prázdniny. Syna som mal nesmierne rád, ale pripadalo mi nemožné stráviť s ním každý a navyše celý deň. Nemal som pocit, že mám v sebe toho toľko, aby som vyplnil také množstvo hodín, a hoci som sa nenávidel, že zlyhávam ako otec, akého by potreboval, pravdupovediac, niekedy som potreboval čas aj pre seba, aby som zabudol na priepasť medzi nami. Aby som si nevšímal svoju rastúcu neschopnosť vyrovnáť sa s ňou. Aby som sa dokázal zosypať a trochu sa vyplakať, no pritom by som vedel, že ku mne nepríde a nenájde ma.

„Ahoj, kamoš.“

Na plece som mu položil ruku. Nepozrel na mňa.

„Ahoj, ocko.“

„Čo si tu porábal?“

„Nič moc.“

Pod rukou som zacítil takmer nevnímateľné pokrčenie plecom. Sotva som cítil jeho telo, akési ešte ľahšie a mäkšie ako látka na tričku, čo mal na sebe.

„Trochu som sa s niekým hral.“

„S niekým?“ začudoval som sa.

„S dievčaťom.“

„To je pekné.“ Predklonil som sa a pozrel na papier. „A ako vidím, aj si kreslil.“

„Páči sa ti obrázok?“

„Samozrejme. Veľmi.“

Vôbec som netušil, čo zobrazil, možno akúsi bitku, hoci sa nedalo určiť, kto je na čej strane alebo o čo ide. Veľmi zriedka kreslil niečo statické. Jeho obrázky ožívali, na stránke sa rozvíjala animácia, konečný výsledok predstavoval čosi ako film, kde človek vidí všetky scény naraz, poukladané jednu vedľa druhej.

Ku kresleniu pristupoval tvorivo a to sa mi páčilo. Jedine v tom sa mi podobal a to nás spájalo. Hoci, popravde, za desať mesiacov, odkedy zomrela Rebecca, som nenapísal takmer ani slovo.

„Ocko, presťahujeme sa do nového domu?“

„Áno.“

„Ten pracovník v banke ti vyhovел?“

„Povezme to tak, že keď som rozvíjal pochybný stav svojich financií, postupoval som presvedčivo a zároveň tvorivo.“

„Čo znamená pochybný?“

Takmer ma prekvapil, že to nevie. Už dávno sme sa s manželkou dohodli, že sa so synom budeme rozprávať ako s dospelým, a keď nebude poznať slovo, vysvetlíme mu ho. Všetko krásne absorboval a v dôsledku toho často prichádzal s čudnými názorami. Ale toto slovo som mu práve teraz nemal chuť vysvetľovať.

„To znamená, že s tým si musím hlavu lámať ja a ten pán v banke,“ odvetil som. „Nie ty.“

„Kedy odídeme?“

„Čo najskôr.“

„Ako všetko odnesieme?“

„Objednáme si dodávku.“ Spomenul som si na peniaze a za-
bojoval proti náznaku paniky. „Alebo použijeme naše auto,
všetko pekne pobalíme a niekoľko ráz sa otočíme. Možno so
sebou nevezmeme všetko, tvoje hračky preberieme a rozhod-
neme, čo si necháš.“

„Chcem si ich nechať všetky.“

„Uvidíme. Nechcem, aby si sa vzdal niečoho, čoho sa vzdať
nechceš, ale z mnohých si už vyrástol. Možno nejaký menší
chlapec by sa z nich veľmi potešil.“

Jake zmĺkol. Z mnohých hračiek možno naozaj vyrástol, ale
ku každej mal pripojenú spomienku. Manželka bývala pri syno-
vi vždy vo všetkom lepšia vrátane hrania sa s ním. Doteraz si ju
viem predstaviť, ako si kľaká na podlahu a pohybuje po nej figúr-
kami. Donekonečna, zo všetkých stránok, krásne trpezli-
vá, zatiaľ čo mne sa mnohé z nich zdali priam nezvládnuteľné.
Hračiek sa často dotýkala. Čím staršie, tým na nich zanechala
viac odtlačkov prstov. V jeho živote neviditeľná akumulácia jej
prítomnosti.

„Ako som už povedal, nechcem, aby si sa vzdal niečoho,
čoho sa vzdať nechceš.“

Zišla mi na um jeho škatuľa so vzácnymi vecami. Stála
na stole pri kresbe, ošúchaná kožená kapsička veľká ako kniha
v tvrdom obale, na troch stranách sa uzatvárala zipsom. Netu-
šil som, čím bola v predchádzajúcom živote. Vyzerala ako veľký
diár bez stránok, hoci len Boh vie, prečo manželka taký mala.

Niekoľko mesiacov po tom, čo zomrela, preberal som nie-
ktoré jej veci. Manželka sa správala ako celoživotný hraboš, ale
praktický, a mnoho z jej starších vecí sme uložili do škatúľ a za-

niesli do garáže. Raz som niekoľko priniesol do domu a začal sa v nich prehrabávať. Nachádzal som veci ešte z jej detstva, ničím nespojené s naším spoločným životom. Zdalo sa, akoby mi to malo túto skúsenosť uľahčiť, ale nestalo sa tak. Detstvo je – alebo by malo byť – šťastným obdobím, a predsa som vedel, že tieto nádejné, radostné artefakty mali nešťastné zakončenie. Rozplakal som sa. Prišiel Jake, na plece mi položil ruku, a keď som okamžite nereagoval, malými rukami ma objal. Potom sme už veci prezerali spoločne a po chvíli našiel to, z čoho sa stala škatuľa na vzácnosti, a spýtal sa, či si ju môže nechať. Samozrejme, že môžeš, odvetil som. Mohol mať čokoľvek, čo chcel.

V tom čase bola škatuľa prázdna, ale pomaly ju začal naplňať. Niektoré veci sa do nej preosiali z manželkinho vlastníctva. Listy, fotografie a drobné čačky. Jeho kresby alebo preňho dôležité predmety. Takmer ako čarodejnícke pomôcky, škatuľu mal stále pri sebe a až na niekoľko vecí som nevedel, čo v nej je. Nepozrel by som sa však do nej, ani keby som mohol. Veď to boli jeho vzácné veci, on mal na ne výsostné právo.

„Pod', kamoš,“ povedal som. „Berme tvoje veci a vypadnime odtiaľto.“

Kreslený obrázok zložil a podal mi ho, aby som ho niesol. Nech už na ňom zobrazil čokoľvek, bolo mi jasné, že nie je natoľko dôležitý, aby ho dal do škatule. Tú si vzal sám a preniesol ju k dverám, kde na háčiku visela jeho fľaška s vodou. Stlačil som zelený gombík, aby som otvoril dvere, a obzrel sa. Sharon dačo usilovne umývala.

„Nechceš sa rozlúčiť?“ spýtal som sa syna.

Vo dverách sa obrátil a chvíľu sa smutne díval. Očakával som od neho, že povie Sharon dovidenia, ale namiesto toho zamával prázdnemu stolu, kde sedel, keď som poňho prišiel.

„Dovi,“ zavolať. „Sľubujem, že nezabudnem.“

A kým som stihol niečo povedať, zohol sa pod mojou rukou a vyšiel von.

Piata kapitola

V deň, keď Rebecca zomrela, som po syna šiel ja.

V to popoludnie som mal mať písací deň, a keď ma manželka požiadala, či by som za ňu Jaka nevyzdvihol, zareagoval som dosť podráždene. Do odovzdania novej knihy mi zostávalo len niekoľko mesiacov a väčšinu dňa som strávil mizernými pokusmi o písanie. Práve v tom okamihu som rátal s tým, že za poslednú polhodinu urobím s prácou zázraky. Rebecca však vyzerala bledá a roztrasená, tak som šiel.

Cestou domov som sa usiloval, ako som najlepšie vedel, vypytovať sa syna, ako sa mu vodilo, ale bez akéhokoľvek úspechu. Tak to bývalo pravidelne. Buď si nevedel spomenúť, alebo sa mu nechcelo hovoriť. Ako obyčajne mi zišlo na um, že Rebecce by určite pekne odpovedal, čo spojené s biednym pokrokom pri písaní knihy spôsobilo, že som sa stával čoraz nervóznejším a neistejším. Keď sme dorazili domov, z auta vyletel ako blesk. Môžem ísť za mamou? Áno, odvetil som. Bol som si istý, že sa jej to bude páčiť. Ale necíti sa dobre, tak k nej buď jemný a nezabudni sa vyzuť, lebo vieš, že nemá rada neporiadok.

Trochu som sa motal okolo auta, dával som si načas, nemal som dobrý pocit z toho, ako žalostne vo všetkom zlyhávam. Pomaly som vošiel dnu, v kuchyni som vyložil veci a všimol si, že syn si topánky nevyzul a nenechal ich tu, ako som ho žiadal. Lebo, samozrejme, mňa nikdy nepočúval. V dome panovalo ticho. Predpokladal som, že manželka leží na poschodí, Jake vybehol za ňou a všetko je v najlepšom poriadku.

Až na mňa.

Keď som napokon vošiel do obývačky, zbadal som na druhom konci syna stáť pri dverách, čo viedli na schodisko, ako hľadá na čosi na podlahe, na čo som ja nedoviedel. Stál úplne nehybne, hypnotizovaný tým, na čo sa díval. Keď som pomaly prichádzal k nemu, všimol som si, že vôbec nestojí nehybne, ale trasie sa. Vtom som Rebeccu zbadal, ležala pod schodmi.

Odrazu sa mi pred očami objavilo prázdno. Viem, že som od nej syna odtiahol. Viem, že som zavolał sanitku. Viem, že som vykonal všetky správne a potrebné úkony, ale nepamätám sa, že som ich robil.

Najhoršie na tom bolo, že hoci sa Jake o tom so mnou nikdy rozprávať nebude, naisto som vedel, že si všetko zapamätá.

O desať mesiacov sme spoločne vošli do kuchyne, kde všetky povrchy pokrývali tanieri a šálky a zopár ešte viditeľných miest na linke zdobili špinavé šmuhy a omrvinky. V prednej izbe hračky rozhádzané po holých palubovkách pôsobili roztrúsené a zabudnuto. Napriek všetkým mojim rečiam o triedení hračiek pred sťahovaním to vyzeralo tak, že všetok náš majetok sme už prebrali, vzali si, čo potrebujeme, a zvyšok nechali rozhádzaný po dome ako odpad. Už niekoľko mesiacov na náš dom padal konštantný tieň a ako sa deň postupne blížil ku koncu, čoraz väčšmi tmavol. Pôsobilo to tak, akoby sa po manželkinej smrti náš dom začínal rozpadávať. Samozrejme, lebo vždy bola jeho srdcom.

„Dáš mi môj obrázok, ocko?“

Jake už kľáčal na podlahe, zhŕňal si farebné perá z miest, kam sa ráno zakotúľali.

„Magické slovíčko?“

„Prosím.“

„Áno, samozrejme, že dám.“ Položil som ho vedľa neho.
„Šunkový sendvič?“

„Nemôžem dostať nejakú dobrôtku?“

„Až potom.“

„Dobre.“

V kuchyni som uvoľnil trochu miesta a dva krajce chleba natrel maslom, potom som do sendviča vložil tri plátky šunky a prekrojil ho na štvrtiny. Pokúšal som sa bojovať s depresiou. Jedna noha pred druhú. Stále v pohybe.

Nevedel som prestať myslieť na to, čo sa stalo v Klube 567: Jake zakýval prázdnemu stolu. Pokiaľ si pamätám, môj syn mával akýchsi vymyslených priateľov. Vždy bol samotár, mal v sebe čosi uzavreté a introspektívne, čo očividne druhé deti odpudzovalo. Za dobrých dní som vedel predstierať, že je to preto, lebo je samostatný a vo vlastnej hlave šťastný. Nahováral som si, že to tak má byť. Väčšinou sa ma však zmocňovali obavy.

Prečo Jake nemôže byť taký ako ostatné deti?

Trochu *normálnejší*?

Nepekná myšlienka, vedel som, ale len preto, lebo som ho chcel chrániť. Svet vie byť brutálny, keď je niekto tichý samotár ako on. Nechcel som, aby prekonával to, čo ja v jeho veku.

Bez ohľadu na to, doteraz sa jeho vymyslení priatelia prejavovali nenápadne, skôr v rozhovoroch, aké sám so sebou niekedy viedol, nebol som si istý, či sa mi tento nový vývoj situácie páči. Nepochyboval som, že dievčatko, s ktorým sa údajne celý deň rozprával, existuje len v jeho hlave. Teraz sa však prvý raz stalo, že čosi také priznal nahlas, že sa pred ľuďmi s niekým rozprával, a to ma trochu vyplašilo.

Samozrejme, manželka si s takým niečím nikdy nerobila starosti. „Nič sa nedeje, len ho nechaj, nech je taký, aký je.“ A keďže vždy o všetkom vedela lepšie, robil som, čo som mohol, aby som sa prispôbil. Ale teraz? Naozaj som netušil, či náhodou nepotrebuje pomoc.

Ale možno bol len jednoducho taký.

Islo o veľmi dôležitý a zásadný problém, mal by som sa s ním vyrovnáť, ale nevedel som ako. Netušil som, čo presne mám

urobiť, a ani to, ako sa stať preňho dobrým otcom. Bože dobrý, kiežby Rebecca ešte žila.

Chýbaš mi...

Pri tejto myšlienke mi oči zvlhli slzami, preto som ju zarazil a zdvihol tanier. Len čo som to urobil, začul som, ako sa syn v obývačke potichu rozpráva.

„Áno.“ A potom ako odpoveď na niečo som začul: „Áno, viem.“

Striaslo ma.

Potichu som prešiel k dverám, ale nevošiel som ďalej, len som stál a počúval. Syna som nevidel, ale na druhej strane do izby dopadalo slnečné svetlo a vrhalo tieň na pohovku: amorfný tvar, nie rozpoznateľne ľudský, jemne sa pohyboval, akoby sa v kolenách hojdal dopredu a dozadu.

„Spomínam si.“

Na niekoľko sekúnd nastalo ticho, počul som len jediný zvuk – tlkot svojho srdca. Uvedomil som si, že zadržiavam dych. Vzápätí prehovoril hlasnejšie, akoby rozčúlene.

„Nechcem im to povedať!“

Vtedy som prešiel cez prah.

Na okamih som nevedel, čo uvidím, ale Jake kvočal na podlahe presne tam, kde som ho nechal, až na to, že teraz hľadel na jednu stranu a na kresbu akoby zabudol. Nasledoval som jeho pohľad. Nikoho som nevidel, ale tak zaujato sa sústreďoval na prázdny priestor, že som si ľahko vedel predstaviť, že vo vzduchu niekto je.

„Jake?“ oslovil som ho potichu.

Nepozrel na mňa.

„S kým si sa to rozprával?“

„S nikým.“

„Počul som ťa hovoriť.“

„S nikým.“

Vtom sa trochu otočil, zdvihol pero a znovu sa pustil do kreslenia. Urobil som ešte krok dopredu.

„Odlož pero a odpovedz mi, prosím ťa.“

„Prečo?“

„Lebo je to dôležité.“

„Nerozprával som sa s nikým.“

„A čo tak odložiť to pero, lebo som ti to prikázal?“

Kreslil však ďalej, rukou pohyboval rýchlejšie, perom robil okolo postavičiek zúfalé kruhy.

Frustrácia sa vo mne zmenila na hnev. Koľko ráz už Jake pre mňa predstavoval problém, ktorý som nevedel vyriešiť, a nenávidel som za to. Cítil som sa zbytočný a neschopný. Zároveň som sa naňho hneval preto, lebo mi nikdy neposkytol aspoň dáky záchytný bod. Nikdy ku mne neprišiel aspoň na pol cesty. Chcel som mu pomôcť, chcel som si byť istý, že mu je dobre. No nemal som pocit, že to zvládnem sám.

Uvedomil som si, že tanier zvieram akosi prisilno.

„Pripravil som ti sendvič.“

Položil som ho na pohovku, nečakal som, či uvidím, že prestal kresliť, alebo nie. Namiesto toho som sa pobral späť do kuchyne, oprel sa o pult a zatvoril oči. Ktovie prečo mi srdce bilo ako zvon.

Hrozne mi chýbaš, spomenul som si na manželku. *Kiežby si bola s nami. Ktovie prečo, ale práve teraz si nie som istý, či to dokážem.*

Rozplakal som sa, ale na tom nezáležalo. Syn si buď kreslí, alebo olovrantuje, sem určite nepríde. Prečo by aj, keď som tu len ja, koho iného by našiel? Takže všetko je v najlepšom poriadku. Môj syn sa len chvíľu potichu porozpráva s neexistujúcimi ľuďmi. A pokiaľ budem rovnako tichý, tak sa porozprávam aj ja.

Chýbaš mi.

V ten večer som ako vždy Jaka odniesol do postele. Robieval som to tak, odkedy manželka zomrela. Na miesto, kde videl jej telo, sa odmietal pozrieť, pritískal sa ku mne, zadržoval dych a tvár si zarýval do môjho pleca. Každé ráno, každý večer, za-

každým, keď potreboval ísť na záchod. Chápal som prečo, ale začínal byť pre mňa zo všetkých stránok priťažký.

Dúfal som, že sa to čoskoro zmení.

Keď zaspal, vrátil som sa na prízemie a s pohárom vína a iPadom som si sadol na pohovku, zhromažďoval som podrobnosti o našom novom dome. Keď som sa díval na fotografie na webovej stránke, chytali sa ma pochybnosti rozličného charakteru.

Pokojne som mohol vyhlásiť, že dom vybral Jake. Spočiatku som mu nevedel prísť na chuť. Bol malý, stál osamote, starý, jednopošchodový, pripomínal chalupu na spadnutie, ale bolo na ňom čosi zvláštne. Čudne na ňom rozmiestnili okná, preto si človek len ťažko vedel predstaviť jeho vnútorný pôdorys. Aj uhol strechy zabiehal trochu nakrivo, takže fasáda domu sa zvedavo nakláňala, možno dokonca nahnevane. Mal som však aj všeobecnejší pocit, šteklenie v zátylku. Na prvý pohľad ma dom vyviedol z rovnováhy.

Od prvého okamihu, ako ho syn zbadal, zameral sa naň. Niečo na ňom ho doslova uvádzalo do vytrženia až do takej miery, že sa odmietal pozeráť na ďalšie domy.

Keď ma sprevádzal na prvú obhliadku, dom ho takmer zhypnotizoval. Ale mňa ešte vždy nepresvedčil. Interiér pôsobil rozľahlým dojmom, ale aj špinavo. Díval som sa na zaprášene skrine a stoličky, na kopy starých novín a kartónových škatúl, na matrac v hosťovskej izbe na prízemí. Majiteľka, staršia pani Shearingová, sa ospravedlňovala. Všetky haraburdy patria nájomníkovi, ktorému dom prenajala, vysvetľovala, a všetko zmizne, len čo sa dom predá.

Jake sa však od domu nedal odhovoriť, preto som požiadal o druhú obhliadku, tentoraz som na ňu šiel sám. Vtedy som sa na dom začal dívať inými očami. Áno, vyzeral čudne, ale to mu dodávalo akýsi hybridný šarm. A čo vo mne pôvodne vyvolávalo dojem nahnevaného vzhľadu, sa mi teraz javilo väčšmi ako ostražitosť, akoby domu v minulosti ktosi ublížil a človek si musí jeho dôveru získať nanovo.

Akoby mal charakter, pomyslel som si.

Predstava sťahovania ma však aj tak desila. Popravde, v to popoludnie istá časť zo mňa dúfala, že pracovník v banke odhalí moje polopравdy, moje fabulácie o našej finančnej situácii a hypotéku mi hneď na mieste odmietne poskytnúť. Teraz sa mi však uľavilo. Keď som sa v obývačke díval na zaprášené, odhodené zvyšky života, do akých sme upadli, pochopil som, že my dvaja očividne nemôžeme pokračovať tam, kde sme zostali. Nech nás čakajú akékoľvek ťažkosti, musíme odtiaľto odísť. A nech to bude v nasledujúcich mesiacoch pre mňa akokoľvek zložité, môj syn to potrebuje. Obaja to potrebujeme.

Musíme začať odznovu. Niekde, kde ho nemusím nosiť hore-dolu po schodoch. Kde si nájde priateľov aj mimo svojej hlavy. Kde v každom kúte neuvidím vlastných duchov.

Keď som sa znovu díval na dom, uvedomil som si, že sa ku mne a k synovi doslova hodí. Že tak ako my, ani on nikam nepasuje. Že budeme spolu vychádzať dobre. Dokonca aj názov dediny sa mi videl milý a upokojujúci.

Featherbank.

Vyzeralo to na miesto, kde nám bude dobre.

Šiesta kapitola

Detektívka inšpektorka Amanda Becková vedela rovnako dobre ako Pete Willis o dôležitosti prvých štyridsiatich ôsmich hodín. Svoj tím poslala, aby nasledujúcich dvanásť prehľadávali rozličné cesty a chodníky, po ktorých sa mohol Neil Spencer pohybovať, zároveň vypočuli rodinných príslušníkov a postupne vytvárali profil nezvestného chlapca. Zháňali fotografie. Vítali sa v minulosti. A na druhý deň ráno o 9.00 zvolala tlačovú konferenciu. Médiám poskytla Neilov opis a jeho oblečenie.

Chlapcovi rodičia mlčky sedeli pri Amande, každý z jednej strany, kým ona sa prihovárala svedkom a povzbudzovala ich, aby sa vyjadrili. Fotoaparáty prerušovane vypúšťali blesky na všetkých troch. Amanda sa tvárila, že si ich nevšima, ale vyčítala, že Neilovi rodičia každý zaregistrujú a zakaždým sa myknú, akoby fotografi do nich pichali palicou.

„Žiadame všetkých, aby si na svojich pozemkoch skontrolovali garáže a kôlne,“ povedala prítomným.

Všetko prebiehalo pokojne a nevzrušene. V tej chvíli mala hlavný cieľ, okrem nájdenia Neila Spencera zmierniť strach u obyvateľov, a hoci nemohla tvrdiť, že Neila neuniesli, mohla aspoň jasne oznámiť, na čo sa vyšetrowanie práve v tejto chvíli sústreďuje.

„Za najpravdepodobnejšie vysvetlenie považujeme to, že Neil mal nehodu,“ uviedla. „Keďže je nezvestný pätnásť hodín, pevne veríme, že ho živého a zdravého čoskoro nájdeme.“

Súkromne tomu však až tak veľmi neverila.

Keď sa po tlačovej konferencii Amanda vrátila do operačnej miestnosti, ako prvé zariadila, aby sem potichu predviedli zo-

pár v tejto oblasti známych sexuálnych deviantov a vzápätí ich hlasnejšie vypočuli.

V priebehu dňa sa pátrací priestor rozšíril. Prezreli časti kanála – nepravdepodobná lokalita – policajti chodili od dverí k dverám a vypytovali sa susedov. Analyzovali zábery z priemyselných kamier. Sama osobne ich preskúmala, zachytávali začiatok Neilovej cesty, ale vytratil sa z nich, prv než vošiel do pustatiny, a už ho viac nezachytili. Niekde medzi týmito dvoma bodmi malý chlapec zmizol.

Vyčerpaná sa usilovala vtriefť si do tváre trochu života.

Policajti sa znovu rozišli po pustatine, tentoraz za denného svetla, a pokračovali aj v prehľadávaní kameňolomu.

Doteraz však po Neilovi Spencerovi nenašli ani najmenšiu stopu.

Ako sa deň chýlil ku koncu, chlapec sa predsa len začal objavovať: v správach uverejňovali jeho fotografie, najmä tie, kde sa Neil vo futbalovom drese placho usmieva, jedna z mála fotografií, ktorú rodičia mali, kde sa tváril šťastne. Reportáže uvádzali jednoduché mapy s kľúčovými miestami označenými červenými krúžkami a možné cesty vybodkované žltou.

Vysielali aj tlačovú konferenciu. V ten večer sa doma na ňu Amanda dívala v posteli na počítači a všimla si, že pred kameňolomom Neilovi rodičia vyzerajú ešte ubitejší, než sa jej zdali predtým. Tvárili sa ako vinníci. A ak sa ešte necítili vinní, čoskoro sa budú, prinúťia ich k tomu. V to popoludnie na porade upozornila podriadených, mnohí z nich boli sami rodičia, že hoci okolnosti okolo zmiznutia Neila Spencera sa javia kontroverzne, k jeho matke a otcovi treba pristupovať citlivo. Bezpochyby nie sú ideálnymi rodičmi, ale Amanda ich nepodozrievala, neverila, že sú do prípadu zapojení. Otec mal v trestnom registri zopár drobných priestupkov, opitosť, rušenie verejného poriadku a policajné varovanie pred bitkami, ale nič, čo by dvíhalo varovnú zástavku. Matka mala register čistý. Čo je dôležitejšie,

boli z tej udalosti jednoznačne zdrvení. Nech je to akokoľvek ťažko predstaviteľné, nedošlo medzi nimi ani k hádke.

Obaja si priali len jedno, aby sa ich chlapec vrátil domov.

Amanda sa zle vyspala a na oddelenie dorazila skoro ráno. Mala za sebou tridsaťšesť hodín služby a len počas hrstky z nich si odpočinula. V kancelárii si sadla a premýšľala o piatich kategóriách detských únosov, úvahy ju čoraz väčšími nútili k nepríjemnému záveru. Neverila, že by sa syna rodičia zriekli alebo ho od seba odvrhli. Ak by sa mu cestou domov prihodila nehoda, už by ho boli našli. Únos iným členom rodiny sa jej videl nepravdepodobný. A hoci nemohla celkom vylúčiť ani možnosť, že utiekol, odmietla uveriť, že by ich šesťročný chlapec bez peňazí a jedla tak dlho ťahal za nos.

Zahľadela sa na stenu, visela na nej Neilova fotografia, a zvažovala scenár z nočnej mory.

Uniesol ho niekto mimo rodiny.

Verejnosť si vo všeobecnosti myslí, že ide o únos cudzím človekom, ale dôležitá je presnosť. Deti z tejto kategórie len zriedkavo unášali ľudia pre ne úplne neznámi. Častejšie sa priatelili s osobami na periférii ich životov. Pozornosť vo vyšetrovaní sa teraz presunula na rodinných priateľov. Rodiny priateľov. A ešte podrobnejšie si posvietili na známych páchatel'ov. Na internetovú činnosť v dome. Amanda znovu vytiahla prístupné zábery z priemyselnej kamery a skúmala ich z iného uhla pohľadu, sústreďovala sa menej na korisť a viac na potenciálnych predátorov v pozadí.

Znovu vypočuli Neilových rodičov.

„Nespomínal váš syn, že sa obáva nechcenej pozornosti zo strany dospelých?“ spýtala sa Amanda. „Nespomínal, že ho niekto obťažuje?“

„Nie.“ Neilov otec sa pri tejto predstave zatváril urazene. „Kurva, veď ja by som s tým predsa niečo urobil, či nie? A, kurva, nemyslíte, že by som vám to bol povedal už pretým?“

Amanda sa úctivo usmiala.

„Nie,“ zamietla Neilova matka.

Ale nie tak rázne.

Keď na ňu Amanda pritlačila, zahabkala, že si vlastne na čosi spomína. Nenapadlo jej, aby to vtedy nahlásila, dokonca ani keď Neil zmizol, lebo sa jej to videlo veľmi čudné až hlúpe a v tom čase beztak napoly spala, takže sa na to sotva pamätá.

Amanda sa opäť úctivo usmiala, ale zároveň odolala nutkaniu odtrhnúť žene hlavu.

O desať minút už sedela na poschodí v kancelárii svojho nadriadeného, detektíva šéfinšpektora Colina Lyonsa. Či už od únavy, alebo nervov, nohu si musela podržať, aby sa jej nechvela. Aj Lyons vyzeral, akoby ho dačo bolelo. Zapojil sa do vyšetrovania a rovnako dobre ako Amanda chápal situáciu, do akej sa dostali. No i tak nemal chuť počúvať o novom posune vo vyšetrovaní.

„Toto do médií nepôjde,“ rozhodol Lyons potichu.

„Nie, pán šéfinšpektor.“

„A čo matka?“ Odrazu na ňu vyplašene pozrel. „Upozornili ste ju, aby s ničím nevychádzala na verejnosť? Vôbec s ničím?“

„Áno, pán šéfinšpektor.“

Doriti, samozrejme, šéfinšpektor. Hoci Amanda pochybovala, či je to nutné. Isté novinové články už naberali odsudzujúci a obviňujúci tón a Neilovi rodičia mali v sebe dosť trestnej zodpovednosti, aby sa s tým vyrovnali, nepotrebovali na seba privolať ešte viac pohromy.

„Dobre,“ uspokojil sa Lyons. „Lebo, Kristepane...“

„Viem, pán šéfinšpektor.“

Na stoličke sa oprel, na niekoľko sekúnd zatvoril oči a zhlboka sa nadychoval. „Poznáte prípad?“

Amanda pokrčila plecami. Prípad poznal každý, čo však nebolo to isté, ako byť s ním oboznámený.

„Nie celkom,“ odvetila.

Lyons otvoril oči a zahľadel sa do stropu. „Potom budeme potrebovať pomoc,“ prehodil.

Po týchto slovách sa Amandino srdce trochu rozhojdalo. Na jednej strane sa za posledné dva dni upracovala takmer na pokraj vyčerpania a vôbec sa jej nepozdávala predstava deliť sa o nazbierané poznatky s niekým iným. Na druhej strane tu však mátal prízrak a aj o ňom všetci vedeli.

Frank Carter.

Šepkár.

Zbaviť verejnosť strachu bude teraz ťažšie. Dokonca nemožné, ak sa v éteri rozšíri tento nový detail. Musia postupovať naozaj veľmi opatrne.

„Áno, pán šéfinšpektor.“

Lyons na pevnej linke zdvihol slúchadlo.

Keď sa čas, čo uplynul od únosu Neila Spencera, blížil ku koncu štyridsiatich ôsmich hodín, do vyšetrovania sa znovu zapojil detektív inšpektor Pete Willis.

Siedma kapitola

Niežeby sa chcel zapojiť.

Pete mal relatívne jednoduchú filozofiu a tá sa v ňom v priebehu mnohých rokov hlboko zakorenila, už o nej ani neuvažoval, chápal ju ako implicitnú: ako plán a na jeho základe si postavil život.

Lenivým rukám prácu nájde diabol.

Zlé myšlienky nájdu prázdne hlavy.

Preto si ruky vždy zamestnával a myslí nedal oddýchnuť. Disciplínu a organizáciu práce staval na najvyššiu priečku a po neúspechu na pustatine strávil posledných vyše štyridsať hodín presne tým, čo robieval vždy.

V ten deň skoro ráno zašiel do policajnej telocvične: venoval sa tlaku s činkami v stoj, vzpažovaniu s činkami, posilňovaniu deltových svalov. Každý deň posilňoval inú časť tela. Nešlo o márnivosť ani o zdravie, skôr v samote a koncentrácii potrebnej na fyzické cvičenie nachádzal príjemné potešenie. Po trištvrtehodine ho často prekvapilo, že si myseľ dokonale a milosrdne vyprázdnil.

V to ráno na Neila Spencera ani nepomyslel.

Väčšinu dňa strávil na poschodí v kancelárii, kde mu množstvo drobných prípadov nakopených na stole poskytlo dostatočné rozptýlenie.

Ako mladší a vášnivejší muž by pravdepodobne túžil po väčšom vzrušení, aké poskytujú triviálne priestupky, ktorými sa práve zaoberal, ale dnes vedel oceniť pokoj, aký nachádzal aj v nudných maličkostiach. Vzrušenie z policajnej práce nebývalo len zriedkavé, ale aj zlé, zvyčajne znamenalo, že život sa niekomu narušil. Priť si vzrušenie znamenalo priť si zranenie a Pete si oboch možností užil až požechnane. Krádeže áut, vreckové

zlodejstvá, sedenie na súde pri nekonečných banálnych prípadoch prežíval pokojne. Vypovedali o tom, že mesto si potichu žije, nikdy nie celkom dokonalé, ale nikdy sa celkom nerozkladá.

A hoci ho do Neilovho vyšetrovania nezapojili priamo, nemohol sa mu úplne vyhnúť. Ak zmizne malý chlapec, vrhne veľký tieň a veľmi rýchlo sa stane najdôležitejším prípadom na oddelení. Na chodbách počul, ako sa policajti o ňom rozprávajú: kde by mohol chlapec byť, čo sa mu mohlo stať, a, samozrejme, o rodičoch. O nich špekulovali tichšie, úradne ich od toho odhovárali, ale aj tak o nich počul, o nezodpovednosti nechať chlapca ísť domov samého. Spomenul si na podobné rozhovory spred dvadsiatich rokov a vykročil rýchlejšie, ani teraz necítil potrebu baviť sa o tom, rovnako ako ju necítil ani vtedy.

Tesne pred piatou hodinou popoludní mlčky sedel za stolom a premýšľal o tom, čo bude robiť večer. Žil sám a zriedkavo chodieval do spoločnosti, preto si rád listoval v kuchárskych knihách, často si pripravoval komplikované jedlá a potom ich za jedálenským stolom vychutnával sám. Po jedle sa díval na film alebo čítal knihu.

A, samozrejme, rituál.

Fľaška a fotografia.

A predsa, keď si takmer pripravený na odchod balil veci, uvedomil si, že sa mu poriadne zrýchlil pulz. Minulú noc sa mu po niekoľkých mesiacoch po prvý raz vrátila nočná mora: Jane Carterová mu telefonicky šepkala: „Musíš sa ponáhľať.“ Hoci sa mu do toho nechcelo, nemohol sa úplne vyhnúť Neilovi Spencerovi, čo znamenalo, že temnejšie myšlienky a spomienky sa dostávali bližšie k povrchu, než si prial. A keď si obliekal bundu, vôbec ho neprekvapilo, že sa mu na stole rozzvonil telefón. Nemal to odkiaľ vedieť, no predsa to akosi vytušil.

Ruka sa mu trochu triasla, keď dvíhal slúchadlo.

„Pete,“ oslovil ho na linke detektív šéfinšpektor. „Som rád, že som vás ešte zachytil. Neprišli by ste hore na kus reči?“

* * *

Jeho podozrenie sa potvrdilo, len čo vošiel do šéfovej kancelárie. Po telefóne mu Lyons nič neodhalil, ale pri stole najbližšie k dverám sedela chrptom k nemu Amanda Becková. V tejto chvíli viedla iba jedno vyšetrovanie, čo znamenalo len jeden dôvod, prečo ho sem zavolali.

Keď zatváral dvere, snažil sa zachovať pokoj. Usiloval sa však najmä nemyslieť na scénu, čo ho čakala, keď napokon pred dvadsiatimi rokmi získal prístup do prístavby Franka Cartera.

Lyons sa zoširoka usmial. Tým úsmevom mohol elektrinou zásobiť celú izbu.

„Som rád, že ste prišli. Sadnite si.“

„Ďakujem.“ Pete si sadol vedľa Beckovej. „Ahoj, Amanda.“

Detektívka mu na pozdrav kývla hlavou a krátko sa naňho usmiala, ekvivalent šéfovho lúča s podstatne nižším množstvom wattov jej sotva ožiaril tvár. Pete ju dobre nepoznal. Mala o dvadsať rokov menej než on, ale práve teraz na svoj vek vyzerala oveľa staršia. Hlavou mu blyslo, že je navidomoči vyčerpaná a nervózna. Možno sa obávala, že šéf jej chce podryť autoritu a vziať prípad, počul, že je dosť ctižiadostivá. V tejto veci jej myslí mohol uľaviť. Hoci Lyons mal možno v sebe dosť bezcitnosti, aby ju z vyšetrovania stiahol, keby sa mu to hodilo, nikdy by ho nepresunul na Peta.

So šéfinšpektorom boli v podstate rovesníci, no napriek rozdielnym hodnotiam Pete na oddelenie nastúpil o rok skôr a v mnohých smeroch počas kariéry získal viac ocenení. V inom svete by práve teraz obaja sedeli na opačných stranách stola a možno by to tak aj malo byť. Lyons bol však vždy ctižiadostivý, a keďže Pete si jasne uvedomoval, že povýšenie so sebou prináša konflikty a dramatické situácie, netúžil vystúpiť po profesionálnom rebríčku vyššie, než kam sa dostal doteraz. Tým vždy šéfovi jatril rany a dobre o tom vedel. Ak sa za niečím ženie tak rozhodne ako on, len máločo vás podráždi natoľko ako niekto, kto by to mohol dosiahnuť ľahšie, ale nikdy sa o to nepokúsil.

„Viete, že vyšetrojeme únos Neila Spencera?“ spýtal sa Lyons.

„Áno. Hneď v prvý večer som sa zapojil do hľadania na pustatine.“

Lyons naňho chvíľu hľadel, možno jeho slová hodnotil ako kritiku.

„Bývam neďaleko odtiaľ“, dodal Pete.

Ale v tej oblasti býval aj Lyons a v ten večer sa po uliciach určite nemotal. Po chvíli šéfinšpektor prikývol. Vedel, že Pete má vlastné dôvody zaujímať sa o prípady zmiznutých detí.

„Viete, ako sme odvtedy pokročili?“

Viem, že ste nepokročili. Táto otázka sa však zvrtnie na pokarhanie Beckovej a to si naozaj nezaslúži. Z toho mála, čo videl, vyšetrovanie riadila znamenite a vykonala všetko, čo sa dalo. Navyše, práve ona nariadila policajtom, aby rodičov nekritizovali, a to sa mu páčilo.

„Uvedomujem si, že Neila sme ešte nenašli“, pokračoval. „Napriek rozsiahlemu hľadaniu a vypytovaniu.“

„Aká je vaša teória?“

„Vyšetrovanie som nesledoval natoľko pozorne, aby som si ju vytvoril.“

„Nemáte ju?“ Lyons sa naňho prekvapene zahľadel. „Nevravili ste, že hneď prvý večer ste išli chlapca hľadať?“

„Vtedy som si myslel, že ho nájdeme.“

„A teraz si nemyslíte, že sa nájde?“

„Neviem. Dúfam, že áno.“

„Predpokladal som, že vzhľadom na svoju minulosť budete prípad sledovať.“

Po prvý raz ju spomenul a upriamil na ňu pozornosť.

„Možno práve moja minulosť je dôvod, aby som sa oň nezaujímal.“

„Áno, tomu rozumiem. Vtedy sme všetci prežívali ťažké časy.“

Lyons hovoril súcitným tónom, ale Pete vedel, že ide o ďalší zdroj nevôle medzi nimi. Práve on uzavrel najväčší prípad v oblasti za posledných päťdesiat rokov, pričom vtedy zboru velil

Lyons. A vyšetrovanie, ktorým sa vtedy zaoberali, sa pre nich stalo rozličným spôsobom nepríjemným.

Prípad mal vyriešiť Lyons.

„Mne je jasné, že Frank Carter sa vždy bude rozprávať len s vami.“

A už je to tu.

Uplynulo dosť času odvtedy, čo Pete toto meno počul vysloviť nahlas, možno v ňom malo vyvolať šok, ale spôsobilo len to, že na povrch sa vydral plazivý pocit. Frank Carter. Pred dvadsiatimi rokmi vo Featherbanku uniesol a zavraždil päť malých chlapcov. Pete ho nakoniec chytil. Už samo meno v ňom vyvolávalo des a zakaždým cítil, že by sa nikdy nemalo vyslovovať nahlas, akoby išlo kliatbu, čo na človeka privolá netvora. Najhoršie sa vyznamenali novinári – tým, ako ho nazvali. *Šepkár*. Vychádzali z predstavy, že pred tým, než Carter svoje obete uniesol – zraniteľné a zanedbané deti –, spriatelil sa s nimi. V noci sa im pod oknami potichu prihovárал, našepkával im, čo majú urobiť. Túto prezývku Pete nikdy nepoužil.

Silno bojoval s túžbou opustiť miestnosť.

Si jediný, s kým bude hovoriť.

„Áno.“

„Prečo je to podľa teba tak?“ spýtal sa Lyons.

„Rád si ma doberá.“

„Čím?“

„Tým, čo vtedy spáchal. Tým, na čo som nikdy neprišiel.“

„Ale nikdy ti to nepovie?“

„Nie.“

„Načo sa potom otravovať a rozprávať sa s ním?“

Pete zaváhal. V priebehu rokov si túto otázku položil nespočetnekrát. Desil sa stretnutí a vždy musel potláčať triašku, keď si vo väzení v súkromnej vyšetrovacej miestnosti sadal a predvídal Carterov príchod. Po návšteve sa vždy cítil zlomený, niekedy aj niekoľko týždňov. Bývali dni, keď sa nekontrolovateľne

triasol, a večery, keď len veľmi ťažko odolával fľaške. V noci ho Carter nachádzal v snoch, neohrabaný, zloprajný tieň, a potom sa zo spánku zobúdzal s krikom. Každé stretnutie s tým netvorom Peta o čosi viac poškodilo.

A predsa vždy šiel.

„Asi dúfam, že raz urobí chybu,“ odvetil opatrne. „Možno náhodou prezradí niečo dôležité.“

„Niečo o tom, kam odpratal malého Smitha?“

„Áno.“

„A o svojom komplicovi?“

Pete sa zdržal odpovede.

Lebo sa to všetko vrátilo.

Pred dvadsiatimi rokmi pozostatky štyroch nezvestných chlapcov objavili v dome Franka Cartera, ale telo piatej obete, Tonyho Smitha, sa nenašlo nikdy. Nik nepochyboval o tom, že Carter je zodpovedný za všetkých päť vražd, a on sám to nikdy nepopieral. Ale pravdou zostávalo aj to, že v prípade sa vyskytovali isté nezrovnalosti. Nič, čo by vraha mohlo očistiť, len drobné nitky, čo nechávali vyšetrovanie rozstrapkané a neupratané. Vyšetrovatelia odhadovali, že jeden únos sa odohral v istom časovom období, ale Carter mal na jeho väčšinu alibi, čo však neodporovalo možnosti, že chlapca uniesol, len sa tým trochu natiahla pravdepodobnosť. Existovali výpovede svedkov a tie, hoci nie definitívne, opisovali rozličné osoby na istých miestach činu. Forenzné dôkazy z Carterovho domu mali zdrvivú silu a aj vyhlásenia svedkov boli konkrétnejšie a spoľahlivejšie, ale pochybnosť vždy pretrvávala v tom, či Carter konal sám.

Pete si nebol istý, či aj on pochyboval, alebo nie, a väčšinu času robil, čo mohol, aby túto možnosť ignoroval. Práve preto tu bol. A tak ako pri všetkých desoch, ktorým musel čeliť, je lepšie vytiahnuť ich na svetlo a vyrovnáť sa s nimi. Preto sa rozhodol ignorovať šéfove otázky a prejsť k podstate.

„Môžem sa spýtať, o čo tu ide, pán šéfinšpektor?“

Lyons zaváhal.

„O čom budeme hovoriť, sa za tieto štyri steny nedostane. Je to jasné?“

„Samozrejme.“

„Zo záznamov priemyselnej kamery je zrejmé, že Neil Spencer kráčaľ k pustatine, ale kdesi v jej blízkosti zmizol. Hľadanie doteraz vyšlo naprázdno. Všetky miesta, kam mohol zájsť, sme skontrolovali. Nie je u priateľov ani iných rodinných príslušníkov. Prirodzene, sme nútení vziať do úvahy ďalšie možnosti. Detektívka inšpektorka Becková?“

Detektívka vedľa Peta ožila. Keď rozprávala, akoby sa tak trochu bránila.

„Samozrejme, že sme od začiatku zvažovali aj ďalšie možnosti. Chodili sme od dverí k dverám. Vypočúvali všetkých zvyčajných kandidátov. Ani to nás však doteraz nikam nedoviedlo.“

Musí v tom byť viac než len to, pomysleľ si Pete. „Ale?“

Becková sa zhlboka nadýchla. „Ale asi pred hodinou som znovu vypočula rodičov. Hľadala som niečo, na čo sme zabudli. Nejaký záchytný bod. A jeho matka mi čosi naznačila. Nespomenuľa to predtým, lebo si myslela, že ide o hlúposť.“

„A čo je to?“

Už keď sa pýtal, vedel odpoveď. Možno nie v presnej podobe, ale približne. V priebehu porady sa kúsky novej nočnej mory neprestajne spájali do jediného obrazu.

Malý chlapec je nezvestný.

Frank Carter.

Komplic.

Becková teraz pridala posledný kúsok.

„Pred niekoľkými týždňami uprostred noci Neil zobudil matku. Povedal jej, že za oknom videl netvora. Závesy mal odťahnuté, akoby sa naozaj pozeral von, ale nebolo tam nič...“

Odmlčala sa.

„A potom dodal, že ten netvor mu všeličo šepkal.“

DRUHÁ ČASŤ
September

Ôsma kapitola

Keď sme od realitného agenta vo Featherbanku preberali kľúče, Jake sa veľmi tešil, pričom cestou do nového domu mnou lomcovala nervozita. Čo ak dom nie je taký, ako si ho pamätám z prehliadok? Čo ak vojdem dnu a znepáči sa mi alebo ešte horšie, znepáči sa synovi?

Vtedy to celé bude nanič.

„Jake, prestaň kopať do sedadla.“

Bubnovanie jeho nôh za mojím chrbtom prestalo, ale takmer okamžite sa začalo odznovu. Keď som zabočil za roh, potichu som si vzdychol: ale veď je vzrušený, čo samo osebe bola zriedkavá udalosť, tak som sa rozhodol nevšimáť si to. Aspoň jeden z nás je šťastný.

Deň sa nám vydaril, a ak dám svoje nervy bokom, nemohol som poprieť, že v neskorom letnom slnku Featherbank pôsobí malebne. Nachádzali sme sa na predmestí, len osem kilometrov od stredu mesta, preto sme mali pocit, akoby sme sa viezli po dedine. Pri rieke na jej južnom okraji stáli chalupy s vydláždenými cestami. Ďalej na sever, bokom od jedného radu obchodov, sa nachádzali strmé ulice s peknými pieskovcovými domami a väčšinu ciest lemovali stromy s hustým zeleným lístím. Okná mali stiahnuté a vzduch voňal pokosenou trávou, počul som hudbu a detský džavot. Všetko tu pôsobilo pokojne a ticho, pomaly a teplo ako za lenivého rána.

Vošli sme do našej novej, tichej rezidenčnej ulice s veľkým poľom na jednej strane. Na okrajoch rástlo viac stromov, slnko sa prerezávalo cez listy a trávou pofŕkalo svetlom. Pokúsil som sa predstaviť si Jaka, ako behá vonku na druhej strane od nášho domu, tričko mu žiari slnkom. Šťastný presne ako teraz.

Náš dom.

Prišli sme.

Zatiahol som do príjazdu. Dom, samozrejme, stále vyzeral rovnako, ale zdalo sa mi, že budova sa na svet díva inak. Keď som ju videl prvý raz, pôsobila odpudivo a desivo – takmer nebezpečne –, no pri druhom raze som si pomyslel, že má charakter. Teraz mi na okamih usporiadanie okien pripomenulo zbitú tvár s jedným okom podvihnutým nad pomliaždeným lícom, lebka ranená a naklonená nabok. Pokrútil som hlavou a predstava zmizla, ale zostal zlovestný pocit.

„No tak, podť“ šepol som.

Mimo auta deň akoby znehybnel a stíchol. Ani vetrík nehýbal vzduchom, nachádzali sme sa v tobolke ticha. Keď sme však prichádzali k domu, svet sa potichu rozbzučal a mal som pocit, akoby nás okná sledovali alebo možno čosi, čo sme za sklom nevideli. V zámke som otočil kľúčom a otvoril dvere, do nosa mi vrazil zatuchnutý vzduch. Na okamih v ňom zavonelo, akoby dom zapečatili na oveľa dlhšie, než mali v úmysle, možno dokonca s niečím, čo nechali na slnku, ale vzápätí som už zachytával iba pach bielidla a iných čistiacich prostriedkov.

So synom sme sa prechádzali po dome, otvárali dvere a skrine, zapínali a vypínali svetlo, zaťahovali a odťahovali závesy. V dome sa ozývali kroky, inak sa ticho dalo takmer krájať. Keď sme však vchádzali do každej izby, nevedel som sa zbaviť pocitu, že nie sme sami, že je tu s nami niekto iný, skrýva sa pred nami, a keby som sa v pravý okamih otočil, uvidel by som tvár, ako nakúka spoza zárubne. Hlúpy, nezmyselný pocit, ale ovládol ma. A nepomáhal mu ani Jake. Oduševnene sa nadchýnal, rýchlo prebehoval z izby do izby, ale sem-tam som mu na tvári zachytil rozpačitý výraz, akoby očakával, že tu nájde niečo, čoho tu niet.

„Ocko, toto je moja izba?“

Jeho izba sa nachádzala na prvom poschodí, zdvihnutá z odpočívadla smerom von, čiže okno mala menšie než ostatné: ako oko civelo na pole sponad opuchnutého líca.

„Áno.“ Postrapatil som mu vlasy. „Páči sa ti?“

Neodpovedal, nervózne som sa naňho pozrel. Obzeral sa okolo seba, stratený v myšlienkach.

„Jake?“ oslovil som ho.

Pozrel na mňa.

„Je naozaj náš?“

„Áno,“ odvetil som. „Je.“

Vtom mi objal nohy, tak náhle, až som takmer stratil rovnováhu. Správal sa, akoby som predvádzal najlepši dar, aký kedy dostal, a akoby mal strach, že mu nedovolím ponechať si ho. Kvokol som si, aby sme sa poriadne objali. Pocítil som doslova hmatateľnú úľavu a odrazu mi záležalo len na nej. Môj syn bol šťastný, že je tu, a ja som preňho urobil niečo dobré a nič iné nebolo dôležité. Ponad jeho plece som hľadel na otvorené dvere a odpočívadlo za ním. Ak som ešte vždy mal pocit, že niečo je za rohom, vedel som, že je to len moja predstava.

Budeme sa tu cítiť ako v božom koši.

Budeme tu šťastní.

A prvý týždeň sme aj boli.

V tej chvíli som stál a díval sa na novú zloženú knižnicu, obdivoval som svoju zručnosť. Nikdy som heslo „urob si sám“ nepovažoval za svoju silnú stránku, ale vedel som, že toto je niečo, čo by si Rebecca priala, aby som urobil, a predstavil som si ju, ako sa ku mne zozadu pritíska, do chrbta si mi zabára tvár a rukami mi objíma hrudník. Potmehúdsky sa usmieva. „No vidíš, že to vieš.“ A hoci išlo len o drobný náznak úspechu, aj ten mi v tomto období prinášal nezvyčajný pocit a páčil sa mi.

Až na to, samozrejme, že som bol stále sám.

Napĺňal som police.

Ďalšia činnosť, do ktorej by sa Rebecca pustila, a hoci nový dom pre mňa a syna predstavoval začiatok nového života, stále som si ju chcel uctiť. „Vždy si knihy vydával,“ povedala mi raz. „To je, akoby si mi hladil dušu.“ Nikdy neprežívala väčšie šťastie, ako keď čítala. Prežili sme veľa milých a spokojných večerov, keď sme obaja sedeli na pohovke s kolenami pritiahnutými k hrudi, ja som na prenosnom počítači písal, ako som najlepšie vedel, a ona hltala jeden román za druhým. V priebehu rokov sme zhromaždili stovky kníh a teraz som pracoval na tom, aby som ich vyložil, každú som opatrne zasúval na svoje miesto.

Potom prišli na rad moje. Police pri stole s počítačom som vyčlenil na výťažky svojich štyroch románov aj s rozličnými prekladmi do iných jazykov. Videlo sa mi, akoby som sa chvastal, keď som ich takto vystavoval, ale Rebecca bola na mňa pyšná a vždy na tom trvala. Ďalšie úctivé gesto voči nej, tak ako aj prázdny priestor na policiach pripravený pre tie, čo som ešte nenapísal, ale určite napíšem.

Opatrne som sa pozrel do počítača. Okrem toho, že som ho zapol, aby som zistil, ako funguje wifi, za posledný týždeň som na ňom veľa nenarobil. Za celý rok som nič nenapísal. Aj to som musel zmeniť. Nový začiatok, nový...

Vrzg.

Nad hlavou sa mi ozval čudný zvuk, akoby vrzgol krok. Pozrel som dohora. Priamo nado mnou mal izbu syn, ale nechal som ho v obývačke, aby sa hral, kým ja poskladám knižnicu a vybalím.

Prešiel som k dverám a vyzrel na schody. Na odpočívadle som nevidel nikoho. Vlastne celý dom akoby odrazu stíchol a znehybnel, akoby sa v ňom nič nehýbalo. V ušiach mi zvonilo ticho.

„Jake?“ vykrikol som na prvé poschodie.

Ticho.

„Jake?“

„Ocko?“

Takmer sa mi podlomili kolená. Jeho hlas prichádzal z obývačky, z miesta tesne vedľa mňa. Jedným okom som stále hľadel na odpočívadlo a o krok som sa posunul k obývačke, nakukol som do nej. Syn na podlahe kvočal chrptom ku mne a niečo kreslil.

„Nestalo sa ti nič?“ spýtal som sa.

„Nie. Prečo?“

„Prišiel som ťa len skontrolovať.“

Cúvol som a na niekoľko sekúnd som sa znovu zahľadel na odpočívadlo. Stále tam bolo ticho, ale priestor nadobudol zvláštny výraz potenciálnych možností, znovu akoby v ňom mimo dohľadu niekto stál. Samozrejme, smiešne predstavy, lebo prednými dverami nemohol nik prísť, aby som si to nevšímol. V domoch vŕzga. Človeku chvíľu trvá, kým si na zvuky zvykne, to je všetko.

Ale aj tak.

Pomaly a opatrne som vystupoval na prvé poschodie, našľapoval som potichu, ľavú ruku som zdvihol, pripravený odraziť hocičo, čo by z tej strany na mňa skočilo. Vyšiel som až hore – a, samozrejme, na odpočívadle nikto. Keď som vošiel do Jakovej izby, ani v tej som nikoho nenašiel. Oknom dopadal klin popoludňajšieho slnečného svetla a vo vzduchu som videl nerušene poletovať chuchvalce prachu.

Starý dom vŕzga.

Na prízemie som zišiel už seabavedomejšie, cítil som sa ako hlupák, ale zároveň sa mi uľavilo väčšmi, než som si chcel pripustiť. Na posledných dvoch schodoch som musel prejsť popri kopách pošty. Doteraz som jej naozaj dostal až priveľa: zvyčajné dokumenty nevyhnutne súvisiace s presťahovaním do nového domu a nespočetné množstvo miestnych letákov a inej brakovej pošty. Našiel som však aj tri riadne listy adresované niekomu, kto sa volal Dominic Barnett. Všetky tri označené buď *Súkromný*, alebo *Len do vlastných rúk*.